

ת"ד (תל אביב) 1490-09-22 - מדינת ישראל נ' מיכאל ארז

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)
ת"ד 1490-09-22 מדינת ישראל נ' ארז
18 ספטמבר 2025

לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: המאשימה 1. מדינת ישראל

ע"י בא כוחו
נגד

הנאשם
ע"י בא כוחו עו"ד אורון 1. מיכאל ארז

גזר דין

הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין סטייה מנתיב נסיעה ונהיגה בחוסר זהירות, עבירה על תקנות 21(ג) ו-40 לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

כמפורט בכתב האישום המתוקן ובהכרעת הדין, הרי שביום 17.7.21, בשעה 06:14 לערך, נהג הנאשם במונית בתל אביב, ברחוב הירקון, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו בסמוך לבית מספר 152, סטה שמאלה כיוון נסיעתו ופגע בגדר בטון המוצבת במקום.

כתוצאה מהתאונה, נחבל נוסע במונית- מר שלו שלום (להלן- שלו), חבלות של ממש - קרע במעי הדק, שהצריך כריתה חלקית, שבר תפיסה בחוליה מספר 1, שבר בעצמות בית החזה ושבר בשורש כף היד, נזקק לאשפוז של 12 ימים בבית חולים איכילוב ולאחר מכן, הועבר לבית החולים לוינסטין לשיקום.

שלו העיד כי הוא סובל עד היום מבעיות בגב ומהגבלה ביד ימין, שהיא היד הדומיננטית שלו, דבר המקשה על התנהלותו עם ילדיו הקטינים וכי, בשלב בו העיד, נפסקו לו 50% נכות זמנית מביטוח לאומי.

הנאשם עצמו נחבל אף הוא חבלות של ממש, שעניינן- שברים בצלעות, שברים בגפיים, עבר ניתוחים לשם איחויים, רגלו השמאלית התקצרה ב-1.5 ס"מ, נזקק ל-51 ימי אשפוז בבית החולים ושיקום בבית חולים סיעודי למשך כ-3 חודשים ונקבעו לו 76% נכות צמיתה.

נסיבות קרות התאונה ורשלנותו של הנאשם, פורטו בהרחבה בהכרעת הדין, שניתנה ביום 7.1.25, שם קבעתי, בין היתר:

"הנאשם לא נתן כל הסבר מדוע בחר שלא לבלום את רכבו, אלא לסטות מנתיבו ולהמשיך בסטייה עד לפגיעה בחומת הבטון וכי שציינתי לעיל, הנאשם טען לסדרת פעולות ותגובות שהיא בלתי סבירה ובלתי הגיונית, לא מבחינת ציר הזמן ולא על פי מבחן ה"אדם הסביר".

הנאשם, גם לדבריו, נהג לפחות במהירות המקסימלית המותרת במקום ולא האט את מהירות נסיעתו בטרם סטה מהנתיב או בכל שלב במהלך הסטייה והנזקים ההרסניים בחזית הרכב, כפי שתועדו בתמונות שצילם הבוחן, מעידים על פגיעה בחומה במהירות גבוהה יחסית".

ביום 26.1.25, טענו הצדדים לעונש.

בתמצית, טענה ב"כ המאשימה כי מדובר בתאונת דרכים שלישית בה הורשע הנאשם, על אף היותו נהג מקצועי וכי לחובתו עבירות בטיחותיות נוספות, לרבות, לאחר מועד התאונה. עוד נטען, כי אף שהמאשימה בחרה לייחס לנאשם רמת רשלנות נמוכה, על פי תקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, הרי שרשלנותו לא הייתה נמוכה, שכן, התנגש בחומת בטון, תוך שהוא נוסע במהירות וגרם לחבלות של ממש קשות לשלו ולעצמו.

באשר למתחם הענישה, טענה ב"כ המאשימה כי הוא כולל רכיב של מאסר, שיכול וירוצה בעבודות שירות, פסילה בפועל לתקופה שלא תפחת מ-24 חודשים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי ופיצוי לנפגע.

לאחר שהתייחסה לפסיקה רלוונטית ועברו התעבורתי של הנאשם, ביקשה ב"כ המאשימה כי בית המשפט יגזור על הנאשם 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, 4 שנות פסילה בפועל, מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס ופיצוי לשלו.

בתמצית, טען ב"כ הנאשם כי המאשימה בחרה, בראשית ההליך, לתקן את כתב האישום ולהפחית את רמת הרשלנות המקורית שיוחסה לנאשם, מעבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה- נהיגה בקלות ראש, לעבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה- נהיגה בחוסר זהירות ולכן, היא מנועה מלטעון כעת לרמת רשלנות גבוהה יותר. עוד נטען כי גם הנאשם נחבל חבלות של ממש קשות ושילם מחיר אישי, לרבות כלכלי, כעולה מהמסמכים שהגיש.

ב"כ הנאשם הגיש מספר פסקי דין לתמיכה בטיעונו וביקש כי בית המשפט יסתפק בפסילה בפועל לתקופה שבין 5 ל-7 חודשים וימנע מעונש של מאסר, גם לא בעבודות שירות.

לאחר שהדין נדחה לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות שירות, ביקש הסנגור כי בית המשפט יפנה את הנאשם גם אל שירות המבחן. תחילה, דחיתי את בקשתו, אך לאחר שיקול מחודש, נעתרתי לה.

הנאשם עצמו ביקש כי בית המשפט יתחשב בו, נוכח החבלות שנגרמו לו והנכות ממנה הוא סובל.

בתסקיר האמור, התייחסה קצינת המבחן לנסיבותיו האישיות של הנאשם והתרשמה כי הנאשם מביע חרטה וצער על התאונה ועל החבלות שנגרמו לשלו ולעצמו וכי רמת הסיכון הנשקפת ממנו נמוכה. קצינת המבחן המליצה להימנע מעונש מאסר ולהטיל על הנאשם עבודות לתועלת הציבור, בהיקף של 120 שעות וכן מאסר מותנה, התחייבות כספית ופיצוי לנפגע.

הממונה על עבודות השירות מצא כי הנאשם כשיר לריצוי עונש מאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה

הנאשם נותן את הדין על גרם תאונת דרכים עם חבלות של ממש, בנסיבות המפורטות לעיל, כאשר מתחם הענישה ההולם יקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין וכפי שנקבע בע"פ 2918/13 דבס נגד מדינת ישראל:

בית המשפט נדרש לקיים בחינה תלת-שלבית לצורך גזירת העונש: בשלב הראשון עליו לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה ואותן בלבד. זהו מתחם נורמטיבי-אובייקטיבי. לשם כך עליו להתחשב בארבעה שיקולים: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה; (2) מידת הפגיעה בערך זה; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; ו-(4) הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40ט לחוק (סעיף 40ג(א) לחוק העונשין). בשלב השני נדרש בית המשפט לבחון אם מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם ומצדיקים לסטות מהמתחם שנקבע בשלב הראשון - פוטנציאל שיקום מיוחד או הגנה על הציבור, כמפורט בסעיפים 40ד ו-40ה לחוק (סעיף 40ג(ב) לחוק). ככל שלא מצא בית המשפט להעדיף שיקולי שיקום או הגנה על הציבור, יעבור בית המשפט לשלב השלישי, שבגדרו עליו לקבוע את העונש שיושת על הנאשם בתוך המתחם שקבע.... בעוד שהשלב הראשון משקף אמת מידה נורמטיבית-אובייקטיבית, שני השלבים האחרים מביאים בחשבון את מאפייניו הסובייקטיביים-אישיים של הנאשם".

הערך החברתי ומידת הפגיעה

הערך החברתי שנפגע, כתוצאה מנהיגתו חסרת הזהירות של הנאשם, הנו הערך של שמירה על שלמות גופו ובטחונו של אדם, ערך אותו מצווה כל פרט בחברה לשמר ולקדש.

ברע"פ 2564/12 יחיאל קרני נ' מדינת ישראל, נאמר: "תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נ' תאונות הדרכים... לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות

ופציעות אלו חמורות הן".

החבלות הגופניות שנגרמו לשלו, כמתואר בכתב האישום, בטיעוני ב"כ המאשימה ובמסמכים שהוגשו לעיוני, הן חבלות חמורות, ברף הבינוני- גבוה של חבלות של ממש ואילו החבלות שנגרמו לנאשם עצמו, הן ברף הגבוה של חבלות של ממש ולכן, הפגיעה בערך המוגן, הנה בעוצמה גבוהה.

בנוגע לרמת הרשלנות באופן נהיגתו של הנאשם, הרי שהמחוקק קבע בתקנה 21 (ג) לתקנות התעבורה, מדרג של רמת רשלנות, הנע בין " **בלא זהירות**" ל- "**בקלות ראש**", כאמור להלן:

"21.
תק'

(ג) לא ינהג אדם רכב בקלות ראש או בלא זהירות, או ללא תשומת לב מספקת בהתחשב בכל הנסיבות ובין השאר בסוג הרכב, במטענו, בשיטת בלמיו ומצבם, באפשרות של עצירה נוחה ובטוחה והבחנה בתמרורים, באותות שוטרים, בתנועת עוברי דרך ובכל עצם הנמצא על פני הדרך או סמוך לה ובמצב הדרך".

המאשימה בחרה לתקן את כתב האישום בפתח ההליך לעבירה על תקנה 21(ג) לעיל, מסיבות לא ברורות, אך עם זאת, לאור נסיבות קורות התאונה, כמפורט בהכרעת הדין, דהיינו- סטייה לעבר חומת בטון במהירות קבועה, כאשר לא תיתכן מחלוקת כי אין זה מדרכו של כלי רכב לסטות לפתע מנתיב נסיעתו ואם הדבר אירע, הוא מעיד על רשלנות באופן נהיגתו של הנאשם וכמפורט לעיל, אני סבורה כי רשלנותו של הנאשם הייתה ברמה הגבוהה של העבירה שבנדון.

מדיניות הענישה הנהוגה

סעיף 38(3) לפקודת התעבורה, קובע עונש פסילת מינימום של 3 חודשים, בתאונת דרכים בה נגרמו חבלות של ממש, כאשר לחומרת הרשלנות, טיב החבלות והשלכותיהן על חיי הנפגעים, תהיה השפעה על תקופת הפסילה, מעבר לתקופת המינימום ולעניין זה, ראה:

עפ"ת 13694-01-14 שגב נגד מדינת ישראל, עפ"ת 62536-01-13 סבן נגד מדינת ישראל, עפ"ת 40943-03-14 נגל נגד מדינת ישראל, עפ"ת 10576-12-10 רודקוביץ נגד מדינת ישראל וכדברי כבוד הש' בן יוסף, בעפ"ת 15291-10-12 ראובן ששון נגד מדינת ישראל :

"תוצאות תאונה במישור הנזק שנגרם לנפגע הינו מרכיב חשוב ברמת הענישה..."

ובעפ"ת 37974-07-12 סנדרוביץ נגד מדינת ישראל: "הלכה ידועה היא, שחומרת הענישה בעבירות תעבורה גדלה ככל שחומרת הפגיעה בנפגע התאונה ונזקיו גדלים..."

כאמור לעיל, שלו והנאשם נחבלו חבלות של ממש משמעותיות, כאשר לנאשם נקבעה נכות צמיתה, בשל קיצור רגלו.

להלן פסקי דין לעניין מדיניות הענישה הנהוגה בחבלות של ממש, שהביאו לשינוי מהותי/נכות צמיתה לנפגעים בתאונת דרכים:

עפ"ת 207-01-14 גזאל נגד מדינת ישראל - בית המשפט המחוזי דחה ערעור כנגד גזר הדין של בית משפט קמא, שבנסיבות של רשלנות נמוכה שהביאה לאיבוד עין של הנפגע בתאונה, הודיה ועבר תעבורתי תקין, גזר שנתיים וחצי פסילה, מאסר מותנה, קנס בסך 4000 ₪ ופיצוי סמלי לנפגע וקבע, בין היתר:

"בית משפט קמא, כאמור, הביא עובדה זו בחשבון. כן הביא בחשבון את הרשלנות שאיננה גבוהה, ועוד נסיבות הפועלות לזכותו של המערער, אבל כך הדין וראה לעניין זה **רע"פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל [מיום 18.10.12]** ואחרים, שמידת העונש בעבירות שמביאות לגרימת תאונות דרכים הינה ביחס ישר לתוצאות התאונה. לכן בתי המשפט בעבירות של גרם מוות ברשלנות שולחים פוגעים למאסרים בפועל לתקופות לא קצרות, ופסילות רישיון נהיגה לתקופות של עשור וכדומה, כאשר כל שמבדיל תאונות אלה מתאונות אחרות הוא תוצאות התאונה, כלומר, הנזק שנגרם.

כך הדבר גם שלמזלנו הנפגע בתאונה הנוכחית לא מצא בה את מותו, אבל נגרמו לו נזקים קשים, כמפורט לעיל, ובנסיבות אלה אין כל הצדקה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא, עם כל הצער שבדבר ועם כל הקושי שזה מטיל על המערער.

על בית המשפט לכל ערכאותיהם בתאונות הדרכים, אלה שמסתיימות במוות ואלה שמסתיימות בפציעה, ולכן אל לה לערכאת הערעור להרפות ידיה של הערכאה הדיונית להתערבות בענישה, גם קשה, אך מוצדקת בהטלתה".

עפ"ת 39424-08-14 טולדנו נגד מדינת ישראל - בית המשפט המחוזי דחה ערעור על גזר דין של בית משפט קמא, בעניינו של מי שהורשע על פי הודאתו, בגרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בנסיבות של נהג אוטובוס שהחל בנסיעה, כאשר דלת האוטובוס פתוחה, כך שנוסעת באוטובוס נפלה ממנו והאוטובוס עלה על רגלה וכתוצאה מכך, נכרתה אחת מרגליה והיא הפכה מאישה עצמאית לסייעודית. גזר הדין כלל, בין היתר, 4 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה בפועל למשך 48 חודשים ופיצוי לנפגעת, על סך 20,000.

עפ"ת 39036-11-21 סרחאן נגד מדינת ישראל - בית המשפט המחוזי העמיד את עונש המאסר על 5 חודשים, שירותו בעבודות שירות, במקום 3 חודשי מאסר בפועל ולא התערב בית דין רכיבי הענישה, לרבות פסילה למשך 3 שנים וזאת בעניינו של מי שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בגרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בנסיבות של פניה שמאלה בצומת מבלי לתת זכות קדימה, כאשר תוצאות התאונה הייתה כריתת רגלו השמאלית של רוכב האופנוע המעורב.

רע"פ 2137/21 מלכה נגד מדינת ישראל - בית המשפט העליון דחה בקשת רשות ערעור, בנסיבות של פניית פרסה וגרם חבלה של ממש לרוכב אופנוע מעורב, בדמות קטיעת שתי רגליו, לאחר שבית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של הנאשם והטיל עליו 6 חודשי מאסר בפועל ו-48 חודשי פסילה.

53523-03-22 עכריה נגד מדינת ישראל - בית המשפט המחוזי דחה חלקית ערעור, בנסיבות של אי ציות לאור אדום וגרם חבלות של ממש, בגין נקבעו לנפגע 69% נכות צמיתה. נקבע כי הרשלנות הנה ברמה בינונית ולכן, יש לקצר את תקופת הפסילה ל-15 חודשים במקום 30 חודשים, אך אין מקום להתערב ברכיב של 40 ימי מאסר בעבודות שירות, נוכח התוצאות הקשות ועבר תעבורתי שכלל גרם תאונת דרכים, מספר חודשים לפני הארוע שבנדון.

ב"כ המאשימה התייחסה, אומנם, לפסיקה רלוונטית, אך לא הגישה את פסקי הדין לעיון בית המשפט ואילו הסנגור, התייחס למספר פסקי דין והגיש את רובם.

להלן התייחסותי לפסקי הדין שהגישה ההגנה:

ת"ד 7496-12-11 מדינת ישראל נגד נוימן: הנאשם הודה, במסגרת הסדר טעון בין הצדדים, בכתב אישום מתוקן, לפיו, גרם לתאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין נהיגה בחוסר זהירות וכניסה לצומת לא פנוי, כאשר הנחבלים היו הנאשם עצמו ובנו והחבלות של ממש היו ברף הבינוני. גזר הדין כלל פסילה מותנית וקנס כספי, בהתחשב ב-60 ימי פסילה מנהלית שריצה הנאשם - **גזר הדין ניתן בכתב יד ולא ניתן ללמוד על נימוקי המאשימה להסדר או על השיקולים ששקל בית המשפט בבואו לכבד את הסדר הטעון.**

ת.ד 2248-09-13 מדינת ישראל נגד בן חמו : לא אוכל להתייחס לפסק דין זה, שנערך בכתב יד ונימוקי המאשימה או ההגנה להסדר הטעון לא הוגשו לעיוני.

ת"ד 4528-02-15 מדינת ישראל נגד קולומבוס : בית המשפט לתעבורה גזר על נאשמת, שהורשעה על פי הודאתה, בגרם תאונת דרכים וחבלות של ממש, בנסיבות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, נהיגה בקלות ראש ושימוש בטלפון נייד, 5 חודשי פסילה בפועל,

בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית ו- 300 שעות של"צ- נוסף על כך שמדובר בגזר דין של ערכאה מקבילה, הרי שבית המשפט קבע כי היה מקום לעונש של מאסר בפועל, נוכח רמת הרשלנות ותוצאות התאונה ורק בשל המלצת שירות המבחן והעובדה כי החבלות הקשות נגרמו לנאשמת עצמה ולילדיה, נמנע מרכיב של מאסר. עוד אציין, כי לא נטען כי נגרמה נכות צמיתה.

ת"ד 4568-03-17 מדינת ישראל נגד אביבי- בית המשפט לתעבורה גזר על נאשם 6 חודשי פסילה בפועל, 200 שעות של"צ ורכיבי ענישה נוספים, בנסיבות חמורות של נהיגה בקלות ראש וחציית קו הפרדה רצוף וגרם חבלות של ממש, ברמה בינונית, לשני מעורבים- **נוסף על כך שמדובר בערכאה מקבילה, מדובר היה בנאשם ללא כל עבר תעבורתי, שנטל אחריות והודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן והמעורבים ביקשו שלא להחמיר עם הנאשם.**

לסיכום, אין בפסקי הדין שהגישה ההגנה כדי ללמד דבר בנוגע למדיניות הענישה הנוהגת וממילא, נאמר לגבי הגשת פסיקה, בין היתר, בע"פ 39563-08-14 **אברהם רפאל נ' מדינת ישראל: "הפסיקה, כדרכה של פסיקה, הפוך בה והפוך בה דכולא בה, פסיקה מחמירה לצד פסיקה מקלה"**, כל מקרה לנסיבותיו וכפי שנאמר- " **ממילא, מלאכה זו של קביעת המתחם היא אינה בגדר פעולה אריתמטית "המבוססת על נוסחאות מתמטיות מדויקות, ויש להתיר לבית המשפט מרחב מסוים של גמישות, כל עוד מצויה החלטתו במתחם הסבירות" (ע"פ 200/13 ברמן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 17 (5.2.2014)).**

מצאתי כי מדיניות הענישה הנוהגת בתאונות דרכים שתוצאותיהן חבלות של ממש ברף גבוה, דהיינו, השפעה ממשית על מהלך חייו של נפגע ו/או נכות צמיתה, נעה בין 18 חודשי פסילה בפועל ועד 4 שנות פסילה בפועל ובין מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור, למאסר שלא יעלה על 9 חודשים בעבודות שירות או תקופת מאסר קצרה יותר מאחורי סורג ובריש וכן, רכיבי ענישה נוספים, לרבות פיצוי לנפגע.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה- סעיף 40ט

תאונות דרכים, מטבען, אינן מתוכננות, אלא מקריות, אך מלוא האחריות לגרם התאונה ותוצאותיה, רובצת על כתפי הנאשם.

הנזק שנגרם מביצוע העבירות, פורט לעיל ולעובדה כי גם הנאשם עצמו נחבל קשות, יש השלכה משמעותית על קביעת מתחם הענישה- ראה לעניין זה:

עפ"ת 24645-03-13 **מדינת ישראל נ' נדר**: המשיב הורשע בעבירות של נהיגה רשלנית, גרימת נזק, סטייה מנתיב נסיעה, וחבלה של ממש. המשיב חולץ מרכבו והוטס, בהיותו מונשם לבית חולים, כשהוא סובל מפגיעות ראש וחבלות חזה, נזקק לטיפול רפואי ולאשפוזים ממושכים, הועבר לבית לוינשטיין

לטיפול שיקומי ונזקק לטיפול צמוד. בית המשפט ביטל את כתב האישום, נוכח טענת הגנה מן הצדק, שהועלתה עקב נכותו הקשה, של מי שבעת התאונה היה צעיר, בן 18 ובבית המשפט המחוזי, הגיעו הצדדים להסדר שכלל הודאת הנאשם ועונש של פסילה מותנית.

עפת 22039-03-13 מדינת ישראל נ' אופיר אביטבול : המשיב הורשע בעבירות של נהיגה בקלות ראש, סטייה נתיב נסיעה, גרימת חבלה של ממש ונזק. בבית משפט קמא בוטל כתב האישום, נוכח קבלת טענת הגנה מן הצדק, היות שמדובר בצעיר, בן 17, שבעקבות התאונה, הפך לנכה. בבית המשפט המחוזי הציגו הצדדים הסדר, שלפיו הנאשם יודה בכתב האישום ותגזר עליו פסילה מותנית.

לאור כל האמור לעיל, מצאתי כי מתחם הענישה ההולם את נסיבות התאונה ותוצאותיה, כולל מאסר מותנה ועבודות לתועלת הציבור, פסילה בפועל לתקופה שבין 18 חודשים ל-24 חודשים, פסילה מותנית, קנס כספי ופיצוי לשל.ו.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה

הנאשם נוהג משנת 1984 ולחובתו 36 הרשעות קודמות, מהן שתי תאונות דרכים, האחת משנת 2007 והשנייה משנת 2020, כמו כן, לחובת הנאשם עבירות של נהיגה בחוסר זהירות, נהיגה במהירות מופרזת, נהיגה במהירות בלתי סבירה, שימוש בטלפון נייד, אי ציות לתמרורים שונים ועוד- מכאן, כי עברו התעבורתי של הנאשם הנו גורם לחומרא.

הנאשם הנו נהג מקצועי וככזה, חב בחובת זהירות מוגברת לציבור עוברי הדרך, ככלל ולנוסעים במונית, כמו במקרה שבפני, בפרט.

לעניין זה, נאמר בפסיקה:

ברע"פ 8102/06 ויאצ'סלב רפאילוב נ' מדינת ישראל

"עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה (ראו רע"פ 8839/05 עמוס ראובן נ' מדינת ישראל). המבקש נהג ברכב בקלות ראש ובאופן אשר יש בו כדי לסכן את חייהם של הנוסעים בכביש".

ברע"פ 8839/05, ראובן נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' ג'ובראן:

"איני רואה גם מקום להקל בעונש בשל היות המבקש נהג מקצועי, המתפרנס מנהיגה. דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם

יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

עמדה זו של בית המשפט העליון, הובעה במספר פסק דין נוספים:

ברע"פ 960/07 - א' יחזקאל כהן נ' מדינת ישראל:

"יתרה מכך, עובדת היותו של המבקש נהג מונית עומדת לרעתו, היות ודווקא ממי שנוהג במשך שעות רבות מדי יום ואחראי לבטיחותם של הנוסעים ברכבו, נצפה להקפדה יתרה על כללי התנועה".

בבש"פ 1879/07 בני שלו נ' מדינת ישראל:

"יתרה מכך, היותו של העורר נהג-מונית במקצועו עומדת לחובתו ולא לזכותו וזאת מאחר שהעובדה שהוא נמצא שעות רבות בכביש מגבירה את מסוכנותו לציבור ומצדיקה את הצורך בתקופת צינון בטרם יחזור לנהוג".

בבש"פ 4744/06 יחיאל יהושוע נ' מדינת ישראל:

"העובדה שהינו נהג מקצועי פועלת במידה רבה לחובתו וכבר נפסק כי: "דווקא באדם, אשר נמצא שעות רבות על הכביש, טמונה סכנה רבה יותר לפגיעה באחרים באם יתרשל ויש מקום להביא גורם זה בחשבון".

הנאשם לא הודה ולא נטל אחריות למיחס לו בכתב האישום ולעניין זה נאמר בפסיקה, כך למשל -

רע"פ 9480/12 אברמוביץ נ' מדינת ישראל, שם נאמר:

"בדין קבעו הערכאות הקודמות, כי, משבחרה המבקשת לממש את זכותה ולנהל משפט הוכחות, הרי, שאין עוד לזקוף לזכותה את הודאתה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום, וקבלת אחריות על המעשים".

רע"פ 5094/12 חטיב נגד מדינת ישראל, שם נאמר:

במקרה דנא, אדרבה, אך הגיוני הוא כי גזר דין המבוסס על הודיה יקל במידה מה עם הנאשם (כפי שעשה בית המשפט לתעבורה בגזר הדין הראשון שניתן), ביחס לגזר דין באותו כתב אישום שניתן לאחר שמיעת הוכחות, שאינו זוכה ל"הנחת הודיה" כמקובל".

נוכח העובדה כי הנאשם עצמו סובל מנכות צמיתה בגין התאונה, תוך שהחבלות הקשות שנגרמו לשלו עומדות אף הן לנגד עיני, כמו גם היותו של הנאשם נהג מקצועי ובהתאם לאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אני סבורה כי יש מקום לסטות מעט לקולא ממתחם הענישה, בכל הנוגע למשך הפסילה שתוטל על הנאשם וזאת בדגש על חבלתו הקשה, המלצת שירות המבחן והסבירות הגבוהה שאם רישיונו יפסל לתקופה שמעל ל-12 חודשים, הוא יתקשה מאוד לחדשו, כך שמדובר בשיקול שיקומי.

לעניין זה נאמר, למשל, ברע"פ 370/23 כהן נגד מדינת ישראל:

"פסילת רישיון הנהיגה מהווה עונש אשר בסמכותו של בית המשפט להשית על מי שהורשע בעבירות מסוימות (ראו למשל: סעיף 43 לפקודה; סעיף 413יב לחוק), ובהתאם רשאי בית המשפט לשקול שיקולי שיקום בבואו לקבוע את משך תקופת הפסילה (סעיף 40ד לחוק). זאת, כאשר המשקל שיש לתת לשיקולי שיקום במכלול מארג שיקולי הענישה ייגזר, בין היתר, מסוג העבירה, חומרתה ומיהות מבצעה".

המלצת שירות המבחן, אינה מחייבת את בית המשפט, כקבוע בפסיקה, אך נוכח מכלול הנסיבות המפורטות לעיל, אני סבורה כי יש ברכיבי הענישה שהציע שירות המבחן, כדי להלום את המקרה שבנדון, זאת בנוסף לרכיבים של פסילה בפועל, פסילה מותנית, מאסר מותנה ופיצוי לשלם.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. קנס כספי בסך 2000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתם. הקנס ישולם עד 18.12.25 וזאת בחלוף 72 שעות לפחות ממועד מתן החלטתי ועל פי אחת האפשרויות להלן: 1. בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: 2. www.eca.gov.il. מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון 35592* או בטלפון 073-2055000. 3. במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

2. פסילה בפועל למשך 11 חודשים ו-25 ימים.

רישיון הנהיגה יופקד לא יאוחר מיום 16.10.25 שעה 10:00.

על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה לא יאוחר מהמועד שנקבע לעיל. היה ולא יפקיד רישיונו - יחשב הנאשם כמי שנוהג בזמן פסילה ולא יחל מנין הפסילה.

3. פסילה למשך 4 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

4. אני דנה את הנאשם ל-6 חודשי מאסר וזאת על תנאי למשך 3 שנים. המאסר יחול על גרם תאונות דרכים עם חבלות של ממש או נהיגה בזמן פסילה.

5. הנאשם יבצע עבודות לתועל הציבור בהיקף של 160 שעות, על פי התוכנית שגיבש עבורו שירות המבחן. מובהר לנאשם כי לא יבצע את עבודות השירות כנדרש, יש בסמכות בית המשפט לגזור עליו עונש אחר כחלופה.

6. הנאשם ישלם לשלו שלום ת.ז. 308551126, פיצוי סמלי בסך 10000 ₪.

הפיצוי ישולם עד 18.12.25 וזאת בחלוקה 72 שעות לפחות ממועד מתן החלטתי ועל פי אחת האפשרויות להלן: 1. **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה: www.eca.gov.il. 2. **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי** (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000. 3. **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול אל הממונה על עבודות השירות ואל שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ה אלול תשפ"ה, 18 ספטמבר 2025, במעמד הנוכחים.